

[Finansministeren.]

følgelig ogsaa medfører et stigende Udgiftsbehov for Staten.

Regeringens Opgave med Hensyn til Udgiftspolitikken har i denne Periode maattet være for det første at afbøde Virkningerne af Venstres Nedskeringspolitik, før denne Regering traadte til, og for det andet paa de mange forskellige Maader, som det nu er sket — og for en meget væsentlig Del er det jo sket med Tilslutning enten fra det ene eller det andet eller fra begge Oppositionspartier — at underbygge og udbygge hele den kulturelle og sociale Lovgivning. Man har endvidere maattet gennemføre omfattende Støtteaktioner til Lettelse af Vilkaarene for de Befolkingskredse, som er ramt af Tidens Vanskeligheder, og man har maattet sætte ind paa at fremme Beskæftigelsen. Det har man været i Stand til at gøre gennem de Midler, der er tilvebragt dels gennem den almindelige Indtægtsstigning, dels gennem de Ekstraskatter, der er indført i Løbet af disse Aar. For indeværende Aar er Merindkomstskatten og Tillægsskatten i alt væsentligt anvendt til Formaal, der er kommet Landbruget til gode. For det kommende Aar stiller Forholdene sig saaledes, at Landbruget har faaet lettere Vilkaar end hidtil, men samtidig er der paa Grund af Verdenskonjunkturernes Udvikling sket en Prisbevægelse her i Landet, som har medført en Række Udgifter paa forskellige Omraader, bl. a. de Udgifter, der ogsaa tidligere er nævnt her: Udgifterne til forskellige Fødemiddeluddelinger og Udgifterne til Løntillæg til Tjenestemændene, noget, der staar i nøjeste Forbindelse med hele den Prisudvikling, hele den Konjunktur, der har været, den samme Konjunktur, som jo ogsaa har medført de Merindkomster, som der nu er Tale om at inddrage under Beskatningen.

Jeg maa ganske specielt til de Konservative sige, at det forekommer mig unægteligt at være en dristig Fremgangsmaade, at man paa den ene Side stemmer for de Udgifter til Fødemiddelkort, til Regulering af Tjenestemandslønningerne o. s. v., der er Tale om, endogsaa søger med Hensyn til Tjenestemændenes Lønninger at sætte Udgiften op, og saa paa den anden Side nægter at være med til at tilvejebringe de Midler, som er nødvendige til Dækning af disse Udgifter. Jeg ved nok, at man fra konservativ Side ynder at sige: Det er Regeringens almindelige økonomiske Politik, der medfører disse Udgifter; hvis det var os, der havde Regeringen, vilde det se anderledes ud, saa

skulde man se! Saa vilde man formodentlig have nedlagt Forbud mod, at Krisen overskred Danmarks Grænser, for hvis man ikke gjorde det, ikke kunde gøre det — det kunde man jo i øvrigt ikke —, ved jeg ikke, hvordan man vilde være kommet over den Krisesituation, som vi gennem disse Aar har maattet arbejde under. Men det er jo ikke nok, at man fra konservativ Side i al Almindelighed siger: Vi skulde nok have gjort det paa en anden Maade. Det afgørende er, at man ikke fra konservativ Side har fremlagt et økonomisk Program, der paa nogen Maade godtgør, at man kunde eller overhovedet har haft Planer om at kunne gøre det anderledes. Forholdet er tilmed det — det gælder baade Venstre og de Konservative —, at de i meget stor Udstrækning har stemt for den Lovgivning, der er gennemført. Hvis man virkelig skulde give Anvisning paa at undvære disse Penge, som for øvrigt efter min Mening var de Penge, man sidst skulde undvære — var der Raad til at undvære Penge i Stats-husholdningen, er det efter min Mening ikke disse, man skulde undvære, men andre, dog at jeg naturligvis nok forstaar, at det er de Penge, man fra konservativ Side ønsker at skaane mest, saadan har det jo altid været fra den Side —, hvis man altsaa virkelig skulde kunne give Anvisning paa at sænke Skatteudskrivningen, maatte man samtidig give Anvisning paa, hvilke Udgifter man mener at kunne aflaste Statsbudgettet for. Men det har aldrig været mig muligt — det har heller ikke været min Forgænger muligt, skønt jeg ved, at han mange Gange har lyst efter det — at faa nogen Oplysning om, hvor man vilde spare.

Med disse Bemærkninger tror jeg at have svaret paa det væsentlige af, hvad der er anført.

Rasmussen Flemløse: Den højtærede Minister indledte med at sige, at det ogsaa var hans Forsæt at tage en rent saglig Forhandling op, men jeg tror nu nok, at Ministeren, efterhaanden som han kom frem i sine Betragtninger, svingede noget over i det rent politiske.

Den højtærede Minister fastholdt, at Merindkomstskattebestemmelserne, som jeg i min Indledning navnlig beskæftigede mig med, i næsten alle Tilfælde ramte rigtigt. Jeg har den modsatte Opfattelse, idet jeg mener, at Merindkomstskatten i adskillige Tilfælde rammer endog ret vilkaarligt.

Ministeren var inde paa, at hvis der skulde gives Afkald paa Lovens Merind-